



עמ"ת 49743/01/15 - א' ט' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 49743-01-15 ט' (עציר) נ' מדינת ישראל
בפני כב' השופטת תמר נאות פרי
העורר א' ט' (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד בוריס שרמן (סניגוריה ציבורית)
נגד
המשיבה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אליהו יטח

החלטה

בפני ערר על החלטת בית המשפט השלום בעכו (כב' השופט ג' טנוס), מיום 19.1.15, במסגרת מ"ת 21801-01-15, אשר במסגרתה הורה כב' ביהמ"ש קמא על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

רקע כללי -

1. כנגד העורר הוגש כתב אישום אשר כולל שלושה אישומים.
2. האישום הראשון, מתייחס לאירוע נטען מיום 30.12.14, כאשר הטענה הינה שביום זה, בשעות הלילה, התפרץ העורר לבית מגורים שבבעלות המתלוננים בשפרעם, דרך חלון שקיים בדירה. הטענה הינה, שהעורר גנב מהדירה שלושה מכשירי טלפון ניידים וכי למחרת, בשעה 13:00 לערך, הוא מכר אחד מהם בחנות טלפונים בנצרת עלית. עקב האמור, מיוחסות לעורר עבירות של התפרצות לבית מגורים וגניבה, וזאת בהתייחס לאישום הראשון.
3. האישומים השני והשלישי, מתייחסים לעבירות לכאוריות שביצע העורר בכל הנוגע ליחסיו למול פרודתו ואם ילדיו (להלן: "המתלוננת"). באישום השני, נטען כי ביום 6.11.14, בבית המשפט לענייני משפחה בנצרת, הוצא צו הגנה (להלן: "צו ההגנה") האוסר על העורר להיכנס לדירת מגורי המתלוננת או להימצא בקרבתה, כמו גם על יצירת כל קשר אתה ועל הטרדתה. צו ראשוני זה הוארך ביום 13.11.14, למשך שלושה חודשים נוספים.
4. הטענה באישום השני, הינה כי ביום 29.11.14, הזעיקה המתלוננת את המשטרה, שכן העורר הגיע לדירתה ואז עיכבו השוטרים את העורר, מסרו לידי העתק של צו ההגנה והוא שוחרר בתנאי ערובה בהתאם לתנאים שנקבעו בצו ההגנה, לרבות הימנעות מכניסה לבית המתלוננת, אי יצירת קשר עם המתלוננת ועוד. יובהר, כי אין טענה שצו ההגנה הגיע לידי העורר מיד לאחר שהוא הוצא על ידי ביהמ"ש לענייני משפחה בנצרת והטענה של המשיבה, ככל הנראה, היא שהוא הגיע לידיעתו של העורר לראשונה ביום 29.11.14 כמתואר מעלה. ממשיך ומפרט כתב האישום בהתייחס לאישום השני כי ביום 2.12.14 בסמוך לחצות, התקשר העורר למתלוננת ובכך הפר את צו ההגנה, כאשר באותו יום (2.12.14) בשעה 18:00 לערך, הפר העורר שוב את צו ההגנה בכך



שהתקשר שנית אל המתלוננת, אמר לה שהוא בדרך אליה וכאשר היא אמרה לו שלא יבוא, השיב לה כדלקמן:
"את מזדיינת, שרמוטה, מכניסה גברים מהחלון הביתה, אני אפגע בך ואח"כ יעצרו אותי המשטרה" - והכל במטרה להפחידה. עקב האמור, האישום השני כולל את עבירת האיומים ועבירה של הפרת צו ביהמ"ש.

5. האישום השלישי, מתייחס לאירועים נטענים שאירוע כשבועיים לאחר מכן, כאשר לשיטת המשיבה, ביום 18.12.14, בשעות הערב, התקשר שוב העורר למתלוננת, תוך שהוא מפר את צו ההגנה פעם נוספת ואיים בפגיעה שלא כדין במתלוננת בכך שאמר לה: "אני אשרוט לך את הפנים עם סכין, אני לא רואה אותך ולא את המשטרה". כמה ימים לאחר מכן, ביום 30.12.14, בשעה 13:30 לערך, הגיע העורר למשחקה ב*****, שם שהתה המתלוננת עם ילדיהם המשותפים, והדבר מהווה הפרה נוספת נטענת של צו ההגנה. בהתאם, האישום השלישי כולל אף הוא עבירות של איומים והפרת צו בית משפט.

6. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה גם בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים.

ההחלטה נשוא הערר וטיעוני הצדדים -

7. בהחלטת בימ"ש קמא נשוא הערר, לאחר סקירת הממצאים שבתיק החקירה, הגיעה כב' השופטת למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה לגבי שלושת פרטי כתב האישום וכי קיימת עילת מעצר (וראו כי הסניגור הסכים שבמידה ויש ראיות לכאורה, אזי שיש גם עילת מעצר). עוד קבעה כבוד השופטת קמא כי בהיעדר חלופה ראויה היא מורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

8. בהודעת הערר, כמו גם במהלך הדיון, העלה הסניגור טענות רבות באשר לקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה. עוד נטען, לחילופין, כי כב' השופטת לא בחנה לגופה את חלופת המעצר שהוצעה וכי היה מקום לעשות כן, אף לו קיימת עילת מעצר.

9. המשיבה מנגד, סומכת ידה על החלטת ביהמ"ש קמא.

דיון והכרעה -

10. לאור הטענות בכל הנוגע לתשתית הראייתית שקיימת או שלא קיימת, לקחתי לעיוני את תיקי החקירה (כפי שעשתה כב' השופטת קמא) ולאחר עיון בהם עמדתי היא, כי דין הערר להידחות.

תשתית ראייתית בכל הנוגע לאירוע הראשון -

11. אין מחלוקת כי קיימות ראיות למכביר באשר לעצם ההתפרצות ועצם גניבת שלושת מכשירי הטלפון מביתם של המתלוננים. אין אף מחלוקת לגבי כך שהעורר מכר אחד ממכשירי הטלפון (להלן: "הטלפון") כ-12 שעות לאחר הגניבה באותה חנות בנצרת עלית. טוען העורר, כי אין די בכך וכי המכלול אינו מלמד על ראיות לכאורה שיכולות לקשור דווקא אותו לביצוע הגניבה, כאשר עיקר טענתו הינה שהוא עוסק במכירה של טלפונים ניידים משומשים "יד שניה" וכי במסגרת עיסוק זה הגיע הטלפון לידי לאחר שקנה אותו מפלוני בפרעם.

12. עמדתי, כפי שסברה אף כב' השופטת קמא, כי יש פוטנציאל להרשעתו של העורר בעבירות המיוחסות לו בכל הנוגע לאישום הראשון, למרות טיעונו דלעיל.

13. ראשית, יש לזקוף לחובתו את חזקת ההחזקה התכופה, כאשר הטלפון נמצא בידי כ-12 שעות לאחר שנגנב,



בעיר אחרת. עוד בע"פ 8584/13 שטארה נ' מ"י (30.6.14) נפסק, כי:

"החזקה התכופה היא חזקה עובדתית המבוססת על ניסיון החיים. על פיה, אדם שנמצאים ברשות טובין גנובים, זמן קצר לאחר שנגנבו (היינו, בתכופ לאח הגניבה), יוחזק כמי שגנב אותם או למצער קיבל אותם לרשותו בידועו שהם גנובים. זוהי חזקה הניתנת לסתירה, ונבחנת בהתאם למכלול נסיבות העניין. הנאשם יכול להפריכה על ידי הצעת הסברים חלופיים להימצאותם של הטובין הגנובים בידיו... ככל שפרק הזמן שחלף מאז הגניבה ועד לרגע תפיסתם של הטובין הגנובים ברשותו של החשוד קצר יותר, כך מתחזקת החזקה כי היו לו יד ורגל בעבירות שנעשו בהם... כמובן, ההכרעה בשאלה מה ייחשב ל'תכופ' תלויה במכלול נסיבות העניין, ובהן טיבם וכמותם של הטובין שנגנבו, היינו האם אלה טובין שהמעבר שלהם מאדם לחברו הוא קל ופשוט יחסית; ... אופן ביצוע העבירה; הראיות הנוספות בתיק; ומכלול הנסיבות האחרות";

וראו אף את רע"פ 7362/14 אבו ריא נ' מ"י (4.11.14) שם נדחתה בקשת רשות ערעור לגבי פסק דין של ביהמ"ש המחוזי אשר בו נדחה ערעור על הרשעה שהתבססה בעיקר על החזקה התכופה שלא נסתרה; את רע"פ 8087/14 אנגנאץ נ' מדינת ישראל (10.12.14) - אף שם הורשע הנאשם בנסיבות דומות; ואת עפ"ג (מחוזי חיפה) 15431-07-14 אבו ריא נ' מדינת ישראל (2.10.14) שם התבססה ההרשעה - בין היתר - על "החזקה תכופה", כאשר היה פער של ארבעה ימים בין ההתפרצות לבין מציאת הפריטים שנגנבו בבית הנאשם, וכאשר אף הוא טען כי הוא עוסק במכירת פריטים "יד שניה".

14. בכל הנוגע למשך הזמן שחלף בין הגניבה לבין איתורו של העורר כאשר בידיו הטלפון, אזי שעסקינן בפרק זמן של כ-12 שעות, כאשר חלקן הינן שעות הלילה ויש עוד לזכור כי ההתפרצות הייתה לדירה בשפרעם והטלפון נמכר בחנות בנצרת עלית, משמע שגם שצריך לקחת בחשבון פרק זמן מסוים של העברת הטלפון ממקום אחד לשני. בהקשר זה יש לפנות לכך שהעורר מתגורר בשפרעם ולעדות של זוהיר קורטאם, מיום 30.12.2014 בשעה 14:05, אשר מסביר כי הוא הסיע את העורר (והאחין שלו) משפרעם לנצרת ביום 30.12.14 בשעות הצהריים, וכי הם עברו בכמה חנויות של טלפונים במסגרת ניסיונו של העורר למכור את הטלפון - עד שהגיעו לחנות שם הוא נמכר. ממצא זה קושר את העורר לשפרעם לגבי פרק הזמן שבין הפריצה והגניבה לבין הנסיעה לנצרת עלית.

15. לכן, בכל הנוגע למימד הזמן והמקום, לשיטתי, בנסיבות, קיימת אפשרות ממשית לכך שתקום החזקה התכופה.

16. עוד יש לבחון, בהתאם למובאה המצוטטת מעלה, מה הם ההסברים החלופיים שמציע העורר להימצאות הרכוש הגנוב בידיו. כאן - העורר מסביר שהוא עוסק במכירת טלפונים משומשים וכי קנה את הטלפון מאחר ולאחר מכן מכר אותו - כחלק מעיסוקו זה.

17. אלא שהעורר לא סיפק כל נתונים לגבי אותו עיסוק, מתי החל אותו, כיצד הוא מבצע אותו, ממי הוא רוכש את הטלפונים, מי הם הלקוחות שלהם הוא מוכר את הטלפונים, לא הצליח לספק ולו דוגמא לעסקת מכר שהוא ביצע בזמן האחרון, ובוודאי שלא הציג מסמכים בהקשר זה. גם לגבי האדם אשר מכר לו לפי טענתו את הטלפון לא סופקו פרטים, לא נטען שהוא בדק את הטלפון לפני הרכישה ולא הוכח מתן התמורה בגין הטלפון. בדומה - העורר לא סיפק נתונים שיכולים ללמד על כך שיש לו את האמצעים הכלכליים לקנות מכשירי טלפון ולעסוק במסחר בהם - שהרי עיסוק שכזה מחייב הון בסיסי מסוים ש"מתגלגל". העורר נשאל בחקירתו לגבי מקורות פרנסתו וסירב בעיקשות ובעקביות לספק פרטים שיכולים לתמוך בגרסתו - כאשר ההסבר היה שאם ימסור פרטים



לגבי מעסיקיו, המשטרה תפנה אליהם, והם יפטרו אותו. ההסבר אינו מניח את הדעת, בשלב זה, ולכן - דומה כי יש קושי לקבוע שהעורר הניח תשתית שתאפשר לקבל טענותיו לגבי הפרכת החזקה התכופה.

18. יש אף לבחון את דברי העד יוסף חטיב, העובד בחנות שם מכר העורר את הטלפון, אשר מסר בעדותו מיום 30.12.14 בשעה 16:50 כי העורר היה מאוד לחוץ במהלך הביקור בחנות, לא ביקש קבלה ולא נערך זיכרון דברים כמקובל. עוד הוא מציין כי כאשר שאל את העורר מדוע הוא מעוניין למכור את הטלפון - השיב לו העורר שהוא נקלע לחובות, כי רובץ על ביתו עיקול וכי הוא זקוק לכסף על מנת שלא יזרקו אותו מהבית (עמ' 2 למטה). תשובות אלו אינן התשובות להן ניתן לצפות ממי שעוסק במכר של טלפונים יד שניה - מה גם שהן לא עולות בקנה אחד עם הטענה לגבי עיסוק במסחר בטלפונים ורכישת הטלפון מאותו לפני נטען בבוקרו של אותו היום בשפרעם. העד יצחק חטיב, אחיו של העד הקודם, אשר עובד אף הוא בחנות - מסר הודעה דומה (ביום 31.12.14 בשעה 10:19) וסיפר כי העורר היה לחוץ וסיפר שהוא מעוניין למכור את הטלפון "כי יש לו עיקולים".

19. בנוסף, בכל הנוגע לאפשרות לסתור את החזקה התכופה, כבר נפסק בעבר כי שקרים ותמיהות בגרסת העורר, יכולים לכרסם באפשרות של הפרכת החזקה - וכאן, קיימות תמיהות כאמור. בהקשר זה אפנה לחקירתו של העורר מיום 5.1.2015 בשעה 16:36 ולכך שהוא מסר כמה תשובות סותרות לגבי השאלה עם מי נסע משפרעם לנצרת באותו היום (כאשר בשלב ראשון מסר שנסע לבד, אחר כך לא זכר עם מי נסע, ורק בסוף הודה שנסע עם האחין שלו). בדומה, הוא נשאל היכן ישן בלילה שבו אירעה הפריצה והוא החל להתעצבן (כפי שרושם החוקר) וסירב למסור פרטים לגבי המקום בו שהה במועד ההתפרצות ולגבי מי שהיה עמו.

20. אשר על כן, אם נסכם את הדיון בכל הנוגע לשאלת קיומה של תשתית ראייתית אשר מגלמת פוטנציאל להרשעה בעבירות המיוחסות לעורר בנוגע לאישום הראשון - אזי שמסקנתי היא, שאכן קיימות ראיות שכאלו.

21. באשר לטענה לפיה שני הטלפונים הניידים הנוספים שנגנבו מהדירה לא אותרו והדבר מכרסם באפשרות שהעורר מעורב בגניבה, אומר כי לא מצאתי שיש בטענה כדי ללמד אותנו את מה שמבקש הסניגור ללמדנו. אמנם שני הטלפונים הנוספים עדיין לא אותרו (ואולי לעולם לא יאותרו), אך יכולות להיות לכך סיבות רבות מספור ואין בהיעלמותם כדי לגרוע מהמסקנה כפי שפורטה עד כה. בדומה, אין לייחס משקל בשלב זה לעובדה שעל גבי החלון שדרכו בוצעה ההתפרצות, נמצאו טביעות אצבע שאינן של העורר. אין להכחיש שהממצא מעורר סימני שאלה - אך קיימות כמה אפשרויות להסברים פוטנציאליים ואף בכך אין כדי לסתור את החזקה התכופה אשר מהווה את הבסיס לקביעה בדבר ראיות לכאורה.

22. בהקשר זה, אבקש לציין עוד (כפי שכתבתי בכמה החלטות קודמות), כי אמנם ההלכה היא שבכל הנוגע לבקשות למעצרים של נאשמים - מצווה ערכאת הערעור לבחון את הסוגיות ששנויות במחלוקת בחינה מחודשת ועצמאית ("דה נובו"), ואין היא יוצאת ידי חובתה במסקנה שלא נפלה טעות משפטית בהחלטת הערכאה שקדמה לה (בש"פ 3/14 **חוחלובבסקי נ' מדינת ישראל** (14.1.14)), אלא שבד בבד עם קביעה זו, כבר נפסק כי לעמדת בית המשפט אשר דן במקור בבקשת המעצר יש משקל במכלול השיקולים שערכאת הערר שוקלת (בש"פ 90/99 **מדינת ישראל נ' פלוני** (10.1.99); בש"פ 7195/14 **מדינת ישראל נ' מנגשה** (27.11.2014)) - ועמדותי היא כי יש לתת משקל מיוחד להתרשמותה של הערכאה קמא מחומר הראיות, במיוחד במקרים כגון זה, בו ניכר שבוצע מעבר קפדני על חומר החקירה ואין עסקינן בקביעה "שלאחר יד" המסתכמת במשפט בודד.

23. מכאן, שקיימת אפשרות, שלא ניתן לבטלה כחסרת סיכוי, שהתיזה של המאשימה היא הנכונה.



(בש"פ 635/13 פלוני נ' מדינת ישראל (25.2.13); בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל (19.12.13)). תיזה זו בוודאי שאינה נופלת בסבירותה משאר התיזות, הגם שהיא מבוססת על ראיות נסיבתיות. יש עוד לזכור כי, כידוע, ניתן לבסס הרשעה גם על ראיות נסיבתיות בלבד, ככל שהצטברותן והשתלבותן זו בזו, יש בה, על פני הדברים, משום מסכת רצופה של עובדות מפלילות (בש"פ 6262/96 בלום נ' מדינת ישראל (16.9.1996); בש"פ 5588/12 זרבי נ' מדינת ישראל, פסקה 7-8 (24.9.2012); בש"פ 4844/13 קופר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (25.7.2013)), ונזכור שוב כי עסקינן בשלב הזה בקיומן של ראיות לכאורה בלבד, במובחן מהראיות שידרשו לצורך הרשעה מעבר לספק סביר (בש"פ 1373/14 דסוקי נ' מדינת ישראל (4.3.14); בש"פ 1332/14 גטנך נ' מדינת ישראל (2.3.14); בש"פ 873/14 קנדיל נ' מדינת ישראל (10.2.14), המפנים לפס"ד המנחה בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996), וראו אף את בש"פ 1566/14 עבד רבה נ' מדינת ישראל (07.03.2014)).

התשתית הראייתית בכל הנוגע לאישומים השני והשלישי -

24. אף כאן עמדתי היא כי קיימות ראיות לכאורה. מקדמית אדגיש, כי עיקר הדיון היה סביב השאלה מתי ואם קיבל העורר לידיו את צו ההגנה, אך לשיטתי לא פה עיקר הקושי. לשיטתי, ההפרה הנובעת של צו ההגנה חמורה כשלעצמה, אך חמורים יותר הם שני האישומים השונים שהשמיע העורר כלפי המתלוננת.
25. לגבי עצם השמעת האישומים, בשתי שיחות טלפון נפרדות (האחת ביום 2.12.14 והשנייה ביום 18.12.14) - הרי שקיימת תשתית ראייתית טובה המבוססת על דבריה של המתלוננת. המתלוננת פירטה בעדויותיה אשר נגבו במשטרה, את גרסתה באשר לדברים שהושמעו - ואפנה להודעות מיום 18.1.2014 בשעה 19:55; מיום 2.12.2014 בשעה 19:21 ומיום 8.1.2015 בשעה 13:04. בנוסף, לא מצאתי שיש בתיק הכחשות חד משמעיות מצד העורר לגבי עצם השמעת האישומים, וראו את תשובותי המתחמקות לגבי חלק מהשאלות בהקשר זה כגון תשובות לפיהן הוא לא היה פוגע במתלוננת היות והיא אם ילדיו (אך ללא הכחשה של השמעת האישומים) או, במקומות אחרים, שהוא "אינו זוכר" מה בדיוק אמר.
26. לכן, בכל הנוגע לשני האישומים שעניינם השמעת האישומים - קיימות ראיות לכאורה ברף סביר בהחלט (הגם שכמובן, מטבע הדברים, גרסתה של המתלוננת תעמוד לבחינה בחקירה הנגדית).
27. באשר לשאלה אם השמעת שני האישומים מהווה גם הפרת הצו, אזי שלא יכולה להיות מחלוקת שיצירת קשר טלפוני והשמעת אישומים עומדת חד משמעית בניגוד לאמור בצו ההגנה. עתה יש לבחון את השאלה אם ידע העורר על קיומו של הצו ועל תוכנו וכאן התגלעה מחלוקת בין הצדדים.
28. לאחר שעיינתי בתיק, עמדתי היא, כי קיימות ראיות לכאורה גם לגבי כך שהעורר ידע על קיומו של צו ועל תוכנו וידע שאסור לו ליצור קשר עם המתלוננת החל מיום 29.11.14.
29. ראשית, אפנה לכתב ערובה אשר עליו חתם העורר ביום 29.11.14 בפני אחד מהשוטרים בתחנת המשטרה ובו מצוין כי יש בענייני תיק בביהמ"ש לענייני משפחה (כאשר מצוין על כתב הערובה גם מספר התיק) וכי עליו להימנע מיצירת כל קשר עם המתלוננת למשך שלושה חודשים (אבהיר בהקשר זה כי המסמך נמצא בתיק 3553/14 בצד ימין וסומן על ידי בית המשפט לאור המחלוקת שהיתה במהלך הדיון באשר למסמך זה). עוד יש לראות, כי העורר בחקירתו מיום 5.1.2014 בשעה 15:35 טוען כי הוא ידע שהיה צו של בית המשפט (ואף טען שהמתלוננת ביקשה לבטל את הצו) והמשיך והסביר כי הוא ידע מהשוטרים שאסור לו להיכנס לשכונת מגוריה



של המתלוננת ב***** (עמ' 2 שורות 11-13 עמ' 3 שורה 42), אם כי טוען שלא ידע שאסור לו לדבר איתה. מה בדיוק ידע העורר לגבי היקף האיסור יתברר בתיק העיקרי - אך נכון לעכשיו יש קושי לקבל את גרסתו לפיה ידע שיש צו הגנה ורק סבר שאסור לו להגיע ל*****.

30. לכן, קיימת תשתית ולו לכאורית לטענה של המשיבה לפיה העורר ידע על קיומו של צו ההגנה ועל תוכנו ולמרות זאת הפר אותו בכמה מועדים.

31. טרם נעבור להמשך הדיון, נתייחס לכך שלשיטת הסניגור השוטר אשר החתים את העורר על כתב הערובה חרג מסמכותו בשל העובדה שהוא מתייחס להגבלות שהוטלו על העורר למשך שלושה חודשים וכי סמכותו הינה להטיל תנאים שיהיו בתוקפם במשך פרק זמן קצר יותר. בהקשר זה אומר כי אין בטענה כדי לסייע בידי העורר בשלב זה. השאלה מה הן סמכויותיו המדויקות של אותו קצין, תתברר, אולי, בתיק העיקרי באופן שאם בכוונת הסניגור לטעון שצו ההגנה ניתן בחוסר סמכות או שכתב הערובה הוחתם בחוסר סמכות - אזי שעליו לפרט את הטענות בתיק העיקרי והן תתבררנה שם. בשלב הזה, מבחינתי, הדגש הוא על העובדה שהעורר (שבדואי שאינו משפטן) ידע שגם בית המשפט לענייני משפחה וגם הקצין בתחנת המשטרה, אוסרים עליו ליצור קשר עם המתלוננת וזאת לכל הפחות מיום 29.11.14 ואילך והוא כן יצר אתה קשר בכמה מועדים בטווח של פחות מחודש ימים (ואזכיר כי לפי כתב האישום הטענות הינן שהעורר יצר עם המתלוננת קשר ביום 2.12.14, 18.12.14, 30.12.14).

32. באשר לכך שבמהלך התקופה נפגשו העורר והמתלוננת ביחד עם כל הילדים ב"צימר" והיא אף התקשרה אליו מספר פעמים - אומר כי המפגש מלמד על הפרה נוספת ואין בקיומו של המפגש או בקיומן של השיחות כדי לסייע לעורר. המתלוננת לא התלוננה לגבי מפגש זה - ויש לכך כמה הסברים בחקירתה, וראו כי היא טוענת כי למרות שלא התלוננה - גם במפגש זה הרגישה מאוימת. בכל אופן, אף אם לא נקבל הסברים אלו; ואף אם המפגש בצימר מלמד על כך שבאותו פרק זמן המתלוננת לא חששה מפניו של העורר ואף אם היא אכן מתקשרת אליו - אין בכך כדי לגרוע ממסקנתי לגבי קיומן של ראיות לגבי השמעת האיומים והפרת הצו.

33. אשר על כן, קיימות ראיות לכאורה גם באשר לטענה לפיה העורר בידעין הפר את צו ההגנה ולמצער את התנאים המגבילים שהטיל עליו הקצין עת שחרר אותו ביום 29.11.14, וזאת מעבר לעובדה שיש ראיות לגבי השמעת האיומים אשר עומדות כשלעצמן בין אם השמעת האיומים הייתה בניגוד לצו ובין אם השמעת האיומים בוצעה ללא שהעורר ידע שקיים צו כנגדו או ללא שידע שיש לגביו תנאים מגבילים.

עילת מעצר -

34. מהאמור עד כה עולה שיש לדחות את הטענות באשר לאי קיומן של ראיות לכאורה, הן באשר לאישום הראשון שעניינו התפרצות לדירה וגניבה והן באשר לאישומים השני והשלישי שעניינם השמעת איומים והפרת צו.

35. הסניגור בהגנותו, טען הן בביהמ"ש קמא והן בפניי, שככל שקיימות ראיות לכאורה לגבי מכלול הרכיבים אזי שקיימת עילת מעצר ואכן כך הם פני הדברים.

36. בכל הנוגע להתפרצות והגניבה, אזי שאמנם המדובר באירוע בודד, אך כאן יש לתת משקל מכריע לעברו הפלילי המכביד עד מאד של העורר. גיליון הרישום הפלילי (המשתרע על פני 26 עמודים) כולל הרשעות רבות ומגוונות, בעבירות כגון: שוד מזוין, איומים, תקיפות הגורמות חבלה של ממש, תקיפות "סתם", תקיפת שוטר,



גניבה, התפרצות, זיוף מרמה, החזקת סכין, סמים, הדחה בחקירה, ועוד ועוד - ברציפות במהלך השנים 1993 ועד לאחרונה. נציין רק את העבירות האחרונות בזמן, כגון: הרשעה באיומים באוגוסט 2014, הרשעה בניסיון לתקיפה סתם מיולי 2014, הרשעה בגניבה והפרעה לשוטר מיולי 2014, והרשעה נוספת בגניבה והסגת גבול פלילית ממאי 2014. עוד בהקשר זה יצוין כי לחובתו של העורר, בין היתר, גם הרשעות רבות בעבירות רכוש ולחובתו עומדים נכון להיום כמה וכמה מאסרים מותנים ברי הפעלה. די בכך כדי לחייב את המסקנה שקמה עילת מעצר, אף לו היינו בוחנים רק את האישום הראשון.

37. קל וחומר שעה שבוחנים אנו את האישומים השני והשלישי. בכל הנוגע להפרת הצו הנטענת ולאיומים - קיימת עילת מעצר הסומכת על החשש מפני השמעת איומים נוספים וחמור מכך - מימוש האיומים ואף כאן יובהר כי לחובתו של העורר הרשעות בעבירות של אלימות, כולל תקיפות הגורמות חבלה של ממש, תקיפות סתם ותקיפות שוטר. בהקשר זה יש אף לראות כי המתלוננת סיפרה בחקירותיה על איומים נוספים בעבר ועל אירועי אלימות, לרבות בפני הילדים ואף על אירוע אשר במהלכו הופגנה אלימות כלפי אחד הילדים. נושאים אלו לא באו לידי ביטוי בכתב האישום - וכנראה יש לכל סיבה, אך ממקרא הודעותיה של המתלוננת עולה בבירור שאין עסקינן בהתנהגות חד פעמית, רגעית, אלא על דפוס (וראו לדוגמא את ההודעה מיום 8.1.2015 בשעה 13:28 שורות 4-5, שם טוענת המתלוננת כי העורר התקשר אליה גם במהלך שהותו בבית הסוהר, במסגרת ריצוי מאסרו האחרון, ואיים עליה שכאשר יצא - יפגע בה).

38. מכאן, שקיימת עילת מעצר ודומה כי לגבי רכיב זה לא הייתה מחלוקת של ממש במהלך הדיון בערר.

חלופת מעצר -

39. טענתו האחרונה של הסניגור הייתה שכב' השופטת לא בחנה את החלופה שהוצעה, דהיינו מעצר בית מלא בפיקוח הוריו של העורר. ההורים שהגיעו לבית המשפט לא נחקרו, לא התקיים דיון מעמיק באשר לאפשרות שהם ישמשו כמפקחים ולשיטת העורר, בנסיבות - יש לשקול את החלופה שהוצעה.

40. אף בהקשר זה לא מצאתי שיש מקום להתערב בהחלטת השופטת. אמנם כב' השופטת לא שמעה במהלך הדיון את עמדתם של שני המפקחים המוצעים (ההורים של העורר), אך מהחלטתה ניכר שעמדתה היא שחלופה שכזו בפיקוחם, בבית מגוריהם אינה יכולה להוות מענה הולם למסוכנות המצטברת כפי שתוארה מעלה. המדובר בשני הורים מבוגרים אשר בספק אם יוכלו לשמש גורמים מציבי גבולות מלפני העורר. כב' השופטת ציינה כי לשיטתה החלופה אינה ראויה ודומה כי מסקנתה זו מבוססת על הנתונים שבתיק, וזאת אף ללא ששמעה את שני המפקחים אשר אולי כשלעצמם יגלו מחויבות ונכונות לשמש כמפקחים. מההחלטה, הגם שהדברים לא פורטו באופן ברור ואולי היו צריכים להיות מפורטים, עולה כי השופטת סברה שלא ניתן לתת אמון בעורר (ללא קשר למפקחים) ולכן החלופה שהוצעה הוגדרה כלא ראויה. עמדתי היא, כי אכן לא ניתן יהיה לסמוך על העורר בנסיבות דכאן, בכך שיישאר במעצר בית בתנאים מגבילים ובוודאי שלא בכל הנוגע לסוגיית ההתנהלות למול המתלוננת, השמעת האיומים (אשר ניתן יהיה לעשות בשיחת טלפון) וחמור מכך - מימוש האיומים.

41. אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, ט' שבט תשע"ה, 29 ינואר 2015, במעמד

עמוד 7



הצדדים.